

Ami elkísér az úton...

írta Berhidi Anna

„Hogyan is kezdődött?” – ötlött fel benne a kérdés, ahogy az ablaknál állt, kezében kedvenc bögréjét szorongatva. Mélyen belélegezte a gőzölgő tea friss illatát. „Igen” – gondolta –, „régóta tart ez a szerelem.” Kint a szél halkán játszott a fák ágaival. Alkonyodott. Gondolatai visszaszálltak 12-13 éves kori önmagához.

Azon a bizonyos húsvétvasárnap merengve feküdt az ágyon. Szíve a szokásosnál gyorsabban vert. Az est csendjében zakatoló agya tűnt a lehangosabb nesznek a szobában.

Hirtelen elmosolyodott. Hosszú utat járt be azóta a nap óta. Az elmúlt 17-18 év röpke pillanatnak tűnik csupán. „Röpke pillanat?” – mosolygott magában –, „talán kicsit több”.

Amikor az első kötet a kezébe került, érezte, hogy egy másik világba került. Valami megfoghatatlan erő, remény és szeretet sugárzott a történetből. Távoli utazást tett időben és térben. A Kanada egy kis szigetén játszódó történetben nemcsak a főhősök életére lett hirtelen kíváncsi, hanem a táj varázsa is rabul ejtette. És ez még csak a kezdet volt. A könyvet film követte – igen, az a bizonyos húsvétvasárnap a tévé elé szögezte –, a filmet egy hosszabb sorozat, amelyek mind egy elveszett világ képét teremtették meg számára. Újra és újra erőt tudott meríteni szinte mindegyik történetből, akár olvasta, akár filmen nézte Avonlea lakóinak életét. Igen, Avonlea. Ez a szó számára ma is a nyugalmat jelenti, és még valamit. Az ideálisat. Patetikus? Hmm. De igaz. Sokáig azt gondolta, hogy az ideális az maga a tökéletes, de éppen egy falu lakóinak története értette meg vele, hogy az ideális messze nem a tökéletest jelenti, hanem inkább valamifajta harmóniát, amit a jó és a rossz, a bölcs és az ostoba, a bátor és a gyenge együtt teremtenek meg. Igen, Élet és Halál együtt jár, és ezt nehéz elfogadni...

A szavalóversenyek izgatottá tették. Sose tudta eldönteni, hogy jó vagy rossz értelemben. De most érezte, hogy bátorság önti el, mintha egy másik lány lenne – vörös hajjal, hatalmas képzelőerővel –, a szavak pedig jöttek maguktól, megtöltve olyan tartalommal, amit aztán soha többé nem tudott visszahozni. Büszkeséget érzett egy pillanatra.

A tea már nem gőzölgött, ő pedig már az asztalnál üldögélt, néha kortyolt egyet a teából, aztán belelapozott a könyvbe, s elkezdett nevetni. Erről megint eszébe jutott valami.

A megható történetek mögött mindig ott volt a humor, s erre csak az évek múlásával jött rá. Ugyanaz a történet hányféleképpen hathat az emberre. Éppen ez benne a hihetetlen. Álmodozó kislánként, lázadó nagylánként, cinikus nőként is talál(t) a történetekben mondanivalót. Igaz, már ritkábban veszi kézbe a köteteket, ritkábban ül le a tévé elé egy-egy epizód miatt, de a történetek mondanivalója, a szerethetőség örökké elkíséri az úton, s talán azon túl is...